

Zarzuty i główne argumenty

Ustawa nr CC z dnia 1 kwietnia 2011 r. dotycząca krajowego systemu płatności mobilnych (zwana dalej „ustawą”) wprowadziła zmiany w ustawodawstwie regulującym świadczenie usług płatności mobilnych obowiązujące od dnia 1 kwietnia 2013 r. i wywołujące obligatoryjne skutki od dnia 2 lipca 2014 r. Ustawa definiuje usługi podlegające scentralizowanej i mobilnej sprzedaży w następujących sektorach: a) parkowanie w miejscach publicznych; b) udostępnianie sieci drogowej w celach transportu; c) transport osób wykonywany przez przedsiębiorstwo należące do skarbu państwa; d) inne usługi świadczone przez przedsiębiorstwo należące do skarbu państwa. Spośród wyżej wymienionych, w chwili obecnej na Węgrzech płatności mobilne są przyjmowane jedynie za parkowanie w miejscach publicznych i za korzystanie z sieci drogowej w celach transportu (e-winieta i usługa HU-GO). Niniejsze postępowanie dotyczy jednak wszystkich czterech dziedzin objętych zakresem zastosowania ustawy.

Zdaniem Komisji, w zakresie usług związanych z parkowaniem w miejscach publicznych Nemzeti Mobilfizetési Zrt. wykonuje tę samą działalność, którą wcześniej wykonywali inni dostawcy usług płatności mobilnych, z tą różnicą, że korzysta ona z wyłącznego prawa zawierania umów z operatorami parkingów, a pobierane przez nią opłaty podlegają regulacji ustawowej. Podobnie jest w sektorze udostępniania sieci drogowej w celach transportu, ponieważ Nemzeti Mobilfizetési Zrt. jest jedynym usługodawcą, który zawarł umowę z dostawcą usługi publicznej i może odpłatnie udzielać prawa skorzystania z drogi bezpośrednio odbiorcom usługi. W konsekwencji, w tych dwóch sektorach inni dostawcy usług płatności mobilnych lub telefonii komórkowej nie mogą prowadzić działalności jako pośrednicy.

W konsekwencji, wprowadzenie krajowego systemu płatności mobilnych oraz wyłączny charakter praw przyznanych Nemzeti Mobilfizetési Zrt. utrudniają innym przedsiębiorcom (węgierskim jak i zagranicznym) dostęp do hurtowego rynku usług płatności mobilnych (tj. rynku usług świadczonych pośrednikom w świadczeniu usług płatności mobilnych, którzy z kolei zawierają umowy z dostawcami usług parkingowych i innych usług publicznych), który wcześniej był rynkiem otwartym na konkurencję. Zdaniem Komisji, przepisy regulujące krajowy system płatności mobilnych analizowane globalnie są zatem źródłem dyskryminacji i naruszają swobodę przedsiębiorczości (naruszenie art. 15 dyrektywy 2006/123/WE i art. 49 TFUE). Przepisy te naruszają również swobodę świadczenia usług (naruszenie art. 16 dyrektywy 2006/123/WE i art. 56 TFUE), ponieważ wyłączne prawa przyznane Nemzeti Mobilfizetési Zrt ograniczają świadczenie usług transgranicznych. W odniesieniu do innych usług podlegających scentralizowanej i mobilnej sprzedaży, w przypadku których dokonywanie płatności mobilnych nie jest jeszcze na Węgrzech możliwe, ustawa przyznaje Nemzeti Mobilfizetési Zrt. te same prawa wyłączne, co pozwala rozciągnąć na te usługi powyższą analizę prawną.

Zgodnie z właściwymi postanowieniami traktatu FUE i przepisami dyrektywy 2006/123/WE, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług mogą podlegać tylko takim ograniczeniom, które zostały ustanowione w interesie publicznym i nie są dyskryminujące, a ponadto spełniają wymogi konieczności i proporcjonalności. Komisja jest zdania, że motywacje przedstawione przez Węgry nie mogą uzasadnić ograniczeń wprowadzonych ustawą, ponieważ nie spełniają one wymagań w zakresie konieczności i proporcjonalności.

(¹) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Bankia S.A./Alfonso Antonio Lau Mendoza y Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

(Sprawa C-179/17)

(2017/C 231/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia S.A.

Strona pozwana: Alfonso Antonio Lau Mendoza i Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stoi w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko [wyrok Tribunal Supremo (STS) z dnia 18 lutego 2016 r.], zgodnie z którym, mimo tego, że klauzula natychmiastowej wymagalności stanowi nieuczciwy warunek umowy, i mimo że jest to klauzula stanowiąca podstawę wniosku egzekucyjnego, egzekucja z hipoteki nie podlega umorzeniu, ponieważ jej dalsze prowadzenie jest korzystniejsze dla konsumenta, gdyż w przypadku ewentualnej egzekucji wyroku wydanego w postępowaniu rozpoznawczym w trybie art. 1124 kodeksu cywilnego konsumentowi nie przysługiwałyby przywileje procesowe właściwe dla egzekucji z hipoteki, lecz które to stanowisko nie uwzględnia faktu, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem samego Tribunal Supremo wskazany art. 1124 kodeksu cywilnego (ustanowiony dla umów rodzących wzajemne zobowiązania) nie znajduje zastosowania do umowy pożyczki, gdyż jest ona umową realną i jednostronną, która wywołuje skutki prawne dopiero w chwili wydania pieniędzy, i która w związku z tym rodzi zobowiązania po stronie pożyczkobiorcy, a nie pożyczkodawcy (wierzyciela), co oznacza, że gdyby to stanowisko samego Tribunal Supremo zastosować w postępowaniu rozpoznawczym, konsument mógłby uzyskać orzeczenie oddalające roszczenie o rozwiązanie i odszkodowanie i nie można by było utrzymywać, że dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki jest dla niego bardziej korzystne?
- 2) Czy, w przypadku, gdyby dopuszczano możliwość stosowania art. 1124 kodeksu cywilnego do umów pożyczki lub do wszystkich umów kredytu, pozostaje w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko takie jak to opisane, w którym przy ocenie, czy dla konsumenta korzystniejsze jest dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki czy bardziej niekorzystne jest przeprowadzenie postępowania rozpoznawczego na podstawie art. 1124 kodeksu cywilnego, nie bierze się pod uwagę tego, że w tym ostatnim postępowaniu może zostać oddalone roszczenie o rozwiązanie i żądanie odszkodowania, jeżeli sąd stosuje przepis tegoż art. 1124 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym „sąd orzeka rozwiązanie stosunku zobowiązaniowego na wniosek, o ile nie ma uzasadnionych powodów upoważniających go do wyznaczenia terminu”, mając na względzie to, że właśnie w kontekście długoterminowych (20 lub 30 lat) pożyczek i kredytów hipotecznych na zakup mieszkania jest stosunkowo prawdopodobne, że sądy stosują tę podstawę oddalenia pozwu, zwłaszcza gdy faktyczne niespełnienie zobowiązania do zapłaty nie jest bardzo poważne?
- 3) Czy, gdyby uznano, że dla konsumenta bardziej korzystne jest dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki ze skutkami natychmiastowej wykonalności, pozostaje w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko takie jak to opisane, które stosuje zastępczo przepis prawa [art. 693.2 LEC (Ley de Enjuiciamiento Civil, kodeks postępowania cywilnego)] mimo że umowa może nadal istnieć bez klauzuli natychmiastowej wykonalności, i które przypisuje skutki terminu art. 693.2 LEC chociaż nie występuje jego podstawowa przesłanka: istnienie w umowie ważnego i skutecznego uzgodnienia dotyczącego natychmiastowej wykonalności, które zostało właśnie uznane za nieuczciwy warunek umowy, nie były i bezskuteczny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Cobra SpA/Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sprawa C-192/17)

(2017/C 231/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato